

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci navrhovatelů: **a) L. S., b) P. S.**, zastoupený JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor; **c) F. F.**, proti odpůrci: **Obec Dívčice**, se sídlem Dívčice 41, Dívčice, zastoupené Mgr. Ondřejem Pustějovským, advokátem se sídlem Zahradní 8, České Budějovice, **za účasti: I. M. P., II. Ing. P. D.**, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele b) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 30/2013 – 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením číslo 4/2012 ze dne 17. 7. 2012 schválilo zastupitelstvo obce Dívčice (dále „odpůrce“) rozhodnutí o vydání Územního plánu Dívčice (dále „ÚP“) formou opatření obecné povahy dle § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

ÚP byl navrhovateli napaden v části vymežující plochy a trasy pozemní komunikace zajišťující odvedení nákladní dopravy ze sanace odkališť a průmyslové zóny na východě správního území obce se všemi jejími objekty a souvisejícími stavbami (dále jen „obchvat“).

V návrhu tvrdili, že v části obchvatu je ÚP v rozporu s jeho schváleným zadáním, ale také se zásadami územního plánování a s požadavky na ochranu nezastavitelných ploch.

Za problematickou označili především výstavbu obchvatu v lokalitě Zbudovských blat. Dle navrhovatelů ÚP zasahuje také do jejich práva na zdraví a příznivé životní prostředí v důsledku hluku, prachu a plyných imisí z plánovaného obchvatu. Navrhovatelé poukazovali rovněž na absenci posouzení vlivu ÚP na ptačí oblast Českobudějovické rybníky, kterou obchvat prochází. Tím mělo dojít k porušení § 45h a násl. zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). V závěru navrhovatelé namítali porušení principu proporcionality.

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) návrh zamítl rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 30/2013 – 79, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Krajský soud rozdělil námítky navrhovatelů do skupiny procesních a věcných vad.

Všechny namítané procesní vady krajský soud odmítl. Zdůraznil, že absence data na oznámení o návrhu zadání ÚP nemohla zasáhnout do subjektivních práv navrhovatelů. Bez vlivu na zákonnost napadené části ÚP byla dle soudu rovněž skutečnost, že změna zadání ÚP, spočívající ve vymezení plochy pro dřevozpracující závod, nebyla projednána dle § 47 odst. 2 stavebního zákona. Krajský soud uvedl, že k jejímu projednání posléze došlo během projednávání návrhu ÚP dle § 50 stavebního zákona. Upozornil také, že plocha pro dopravní koridor nebyla vymezována výlučně pro uvažovaný dřevozpracující závod, ale též pro již probíhající sanaci odkališť bývalé úpravny uranové rudy. Dle soudu navíc možnost vymezit nové plochy dopravní infrastruktury vyplývá z bodu g) návrhu zadání ÚP.

V další části se krajský soud zabýval věcnými námitkami navrhovatelů, z nichž první se týkala výstavby obchvatu v lokalitě Zbudovských blat. Krajský soud především uvedl, že podoba územního plánu je politickým rozhodnutím, přičemž není na soudu stanovovat odlišné využití zastavitelných ploch. Dodal však, že oprávnění obce je limitováno zákonem a zásadami, jež vyplývají z ústavního pořádku. V tomto kontextu krajský soud ověřil, že se odpůrce hodnotami nezastavěného území zabýval a odkázal na jednotlivé části územního plánu, z nichž je patrná snaha o minimalizaci dopadů na krajinu, hodnoty území, estetické vnímání obce a využití již zastavěného území. K obchvatu dodal, že jeho cílem je předejít nárůstu dopravy v zastavěných částech a vyhnout se dopravě nebezpečným úsekům (hráze rybníků). Rozpor ÚP s § 18 stavebního zákona tak krajský soud neshledal, neboť všechny zastavitelné plochy jsou dostatečně odůvodněny.

Krajský soud rovněž posoudil otázku zásahu ÚP do práv navrhovatelů na příznivé životní prostředí. Konstatoval, že odpůrce se námitkami v tomto ohledu během schvalovacího procesu zabýval a doplnil, že zřízení komunikace mimo zastavěnou část obce neznamená rozpor s právy navrhovatelů. Zdůraznil také, že žádný z relevantních dotčených orgánů nevznesl k uvažovanému silničnímu obchvatu výhrady.

Následně se krajský soud zabýval dopadem obchvatu na ptačí oblast Českobudějovické rybníky. Poukázal na stanovisko k návrhu zadání územního plánu, které vydal orgán ochrany přírody – Krajský úřad Jihočeského kraje (dále také „krajský úřad“) dne 23. 12. 2008, v němž byl vyloučen vliv na evropsky významné lokality či ptačí oblasti. Dle krajského soudu tak odpůrce splnil povinnost vyplývající z § 45i ZOPK, když si stanovisko opatřil a v jeho souladu postupoval. Soud rovněž upozornil na zjištění jiného orgánu ochrany přírody – Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“), který ve vyjádření ze dne 25. 1. 2011 požadoval doplnění zmiňované ptačí oblasti do mapové i textové části ÚP, avšak jiné problémy vztahující se k ptačí oblasti neuvedl. Z uvedených dokumentů krajský soud dovodil, že existenci ptačí oblasti Českobudějovické rybníky si byly dotčené orgány vědomy, ale obstarat hodnocení vlivů ÚP

pokračování

a jeho důsledků na předmětnou oblast nepovažovaly za nutné. Z ÚP navíc vyplývá, že připomínky dotčených orgánů byly odpůrcem zakomponovány do výsledné podoby ÚP. Krajský soud odkazuje např. na stranu 29 územního plánu, kde je s ptačí oblastí počítáno.

Na závěr se krajský soud vyjádřil i k rozporu ÚP se zásadou proporcionality. Opětovně poukázal na politický charakter rozhodování o ÚP a dodal, že odpůrce nepřekročil meze dané předpisy o územním plánování a stanoviska dotčených orgánů respektoval. Plocha vymezená pro obchvat nezasahuje do nemovitého majetku navrhovatelů a problém s případnými imisemi bude řešen až v realizačních procesech možné budoucí komunikace.

S ohledem na výše uvedené byl návrh dle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítnut.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 30. 7. 2013, doplněné podáním ze dne 25. 10. 2013, napadá navrhovatel P. S. (dále „stěžovatel“) rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Celá kasační stížnost je vystavěna na námitce nedostatečného vypořádání problematiky související se stanoviskem dle § 45i ZOPK.

Stěžovatel především uvádí, že stanovisko krajského úřadu k návrhu zadání ÚP, nesplňuje zákonné požadavky kladené na něj stavebním zákonem, § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“) a § 45i odst. 1 ZOPK. Dle stěžovatele stanovisko neobsahuje odůvodnění, není jasné, přesné, ani srozumitelné, k evropsky významným lokalitám a ptačím oblastem se vyjadřuje jen obecně a ptačí oblast Českobudějovické rybníky vůbec nezmiňuje. V tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech č. j. 8 Ao 2/2010 – 644 (v kasační stížnosti označováno jako kauza Suchdol), č. j. 6 Ao 6/2010 – 103 a č. j. 6 Ao 5/2010 – 43. Paralelu s uvedenými případy vidí v tom, že ani v případě posuzovaného ÚP nebyl ve fázi zadání vliv na danou ptačí oblast vůbec hodnocen.

Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud vůbec nevypořádal s judikaturou Evropského soudního dvora, která se posuzované problematiky dotýká. Přitom poukazuje na nutnost zkoumání i unijní legislativy, která byla do českého právního řádu transponována.

Stěžovatel se domnívá, že obdobně jako v kauze Suchdol neproběhlo ani v případě ÚP obce Dívčice posouzení negativního vlivu na ptačí oblast ve smyslu § 45i ZOPK. Chronologicky uvádí jednotlivé kroky, které předcházely přijetí ÚP, z nichž dovozuje, že odpůrce nesplnil povinnost stanovenou v § 47 odst. 2 stavebního zákona, neboť nezaslal návrh změněného zadání ÚP doplněného o obchvat dotčeným orgánům, sousedním obcím a krajskému úřadu. Zmiňované ustanovení porušil odpůrce rovněž tím, že nezajistil zveřejnění změněného návrhu zadání ÚP na úřední desce, čímž znemožnil orgánu ochrany přírody postup dle § 47 odst. 3 stavebního zákona a stěžovateli uplatnění námitek. Dle stěžovatele tak došlo k situaci, kdy obchvat nebyl vůbec posouzen ve smyslu § 47 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 45i ZOPK. Stěžovatel poté rozporuje jednotlivé názory krajského soudu ve vztahu k předmětnému stanovisku a dodává, že požadavek magistrátu na doplnění ptačí oblasti do mapových a textových částí ÚP nemohl vyjádření dle § 45i odst. 1 ZOPK nahradit.

Obdobně jako v návrhu stěžovatel uvádí, že výstavba obchvatu bude mít zásadní vliv na ptačí oblast Českobudějovické rybníky a na druhy ptáků, které jsou pod její ochranou. V tomto ohledu poukazuje na důkaz předložený v řízení před krajským soudem – odborné vyjádření Mgr. P. H. Dle stěžovatele představuje procedura vedoucí k přijetí napadeného ÚP

zmaření cílů směrnice o ptácích a směrnice o stanovištích. Odkazuje rovněž na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Dragaggi.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a zároveň zrušit i napadenou část ÚP.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Odpůrce se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 10. 10. 2013. Domnívá se, že stěžovatel není aktivně legitimován k podání kasační stížnosti, neboť není zřejmé, jaká jeho hmotná práva byla napadenou částí ÚP dotčena (§ 101a odst. 1 s. ř. s.).

K samotné problematice ptačí oblasti odpůrce uvádí, že stanovisko krajského úřadu k návrhu zadání ÚP se vztahovalo i na navrženou evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast. Vzhledem k tomu, že ptačí oblast Českobudějovické rybníky byla navržena jako součást soustavy NATURA 2000 dlouho (únor 2003) před vypracováním předmětného stanoviska, má za to, že se stanovisko vztahovalo právě i na oblast Českobudějovické rybníky.

K otázce posuzování vlivů územního plánování na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti poukazuje na § 10i zákona č. 100/2001 Sb. a dodává, že takové posouzení se provede na základě požadavku orgánu ochrany přírody a krajiny, který však v daném případě vznesen nebyl. Odpůrce rovněž uvádí, že své výhrady k návrhu ÚP, do něhož byl obchvat dodatečně zakomponován, mohl orgán ochrany přírody sdělit v rámci společného jednání dle § 50 odst. 2 stavebního zákona. Poukazuje na to, že dotčený orgán ochrany přírody požadoval pouze zahrnutí ptačí oblasti do textové a mapové části ÚP.

Odpůrce proto navrhuje kasační stížnost odmítnout, popřípadě zamítnout jako nedůvodnou.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná. V tomto ohledu odpůrce namítal, že stěžovatel není k podání kasační stížnosti aktivně legitimován, neboť není zřejmé, jaká jeho hmotná práva byla napadenou částí ÚP dotčena.

Definice aktivní legitimace k podání kasační stížnosti vyplývá z § 102 a § 105 s. ř. s. Kasační stížnost je „*opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí*“. Z uvedené citace je zřejmé, že k podání kasační stížnosti je aktivně legitimován účastník řízení před správním soudem, který z taxativně vymezených důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) nesouhlasí s rozhodnutím správního soudu prvního stupně, a domáhá se proto jeho zrušení. Zároveň platí (§ 105 odst. 1 s. ř. s.), že „*Účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení*“.

Stěžovatel vystupoval v řízení před krajským soudem jako navrhovatel a svým návrhem inicioval přezkum napadeného opatření obecné povahy. Nepochybně tak byl i účastníkem řízení, kterému svědčí právo podat proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Odpůrce svůj názor vyvozuje z ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s., které však na aktivní legitimaci k podání kasační stížnosti nedopadá. Zmiňované ustanovení se dotýká výhradně procesní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – dnes tedy na řízení před krajským soudem. Naproti

pokračování

tomu aktivní legitimaci stěžovatele k podání kasační stížnosti zakládá již samotná existence prvostupňového soudního rozhodnutí, které může být kasační stížností napadeno.

Krajský soud návrh stěžovatele [jako navrhovatele b)] meritorně posoudil a jeho návrh rozsudkem zamítl jako nedůvodný. Za takové situace nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o aktivní legitimaci stěžovatele k podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přirozeně ověřil, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Samotná kasační stížnost tedy přípustná je.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel rozsah původně uplatněných námitek v kasační stížnosti zúžil na otázky procedurálního charakteru dotýkající se ptačí oblasti Českobudějovické rybníky, považoval Nejvyšší správní soud za nutné, vyjádřit se k problematice přípustnosti takových námitek z hlediska § 101a odst. 1 s. ř. s. Ostatně své pochybnosti v tomto ohledu nastínil i odpůrce ve vyjádření.

Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. vychází z předpokladu, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

Nejvyšší správní soud aktuálně založil svou úvahu na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS, které se podrobně zabývalo procesní legitimací k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Ve zmiňovaném rozhodnutí rozšířený senát mimo jiné uvedl, že „*K přípustnosti návrhu však navrhovateli nepostačí, aby namítal pouze takové porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že tato nezákonnost se dotkla jeho vlastní právní sféry. Přípustnost návrhu je totiž ve smyslu § 101a s. ř. s. dána tím, že navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastních práv; navrhovatel tedy nemá oprávnění podat actio popularis*“. Lze tedy dovodit, že námitky ohledně procedury vedoucí k vydání opatření obecné povahy jsou přípustné pouze za předpokladu, že porušení procedurálních pravidel vyústí v nezákonnost, která se dotýká právní sféry navrhovatele (zde stěžovatele). V případě územních plánů musí navrhovatel především tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno.

V daném případě namítá stěžovatel procedurální pochybení odpůrce ve fázi zadání ÚP spočívající v nepředložení změněného návrhu zadání ÚP orgánu ochrany přírody k posouzení, zda by zamýšlená změna mohla mít vliv na ptačí oblast Českobudějovické rybníky ve smyslu § 45i ZOPK. Dle stěžovatele tím mohlo dojít ke zmaření cílů, pro které byla předmětná ptačí oblast vyhlášena – tedy k ochraně konkrétních druhů ptáků. Z uplatněných kasačních námitek je zřejmé, že stěžovatel přímo netvrdí zásah do své právní sféry související s územím, pro nějž byl ÚP vydán, ale namítá zásah do práva na příznivé životní prostředí. Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat otázkou, zda je samotný zásah do práva na příznivé životní prostředí způsobitelný založit věcnou legitimaci stěžovatele ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, byly by kasační námitky nedůvodné pro jejich předcházející nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Podobnou procesní situaci již Nejvyšší správní soud řešil v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010 – 43, kde aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy navrhovateli – fyzické osobě – nepřiznal. Důvodem bylo, že zásah do životního prostředí způsobený výskytem perlorodky říční v horním toku Vltavy přímo neovlivňuje kvalitu

navrhovatelova života. V nyní posuzovaném případě se jedná o analogický stav, neboť stěžovatel netvrdí zásah do životního prostředí, který by kvalitu jeho života přímo ovlivňoval. Ve správní žalobě mimo jiné namítal zásah do práva na příznivé životní prostředí spočívající v hlukových, prachových a plynných imisích z plánovaného obchvatu. Takový zásah by mohl přímý dopad do jeho právní sféry znamenat, přestože samotný územní plán pouze vymezuje prostor, v němž by mohl obchvat v budoucnu vést, a není proto možné předjímat jeho dopad na práva stěžovatele detailně, neboť detailní posouzení je úkolem až následného územního a stavebního řízení. Nicméně platí, že „*V rámci územního řízení již není možné účinně se vyjádřit k otázce, zda bude určitá stavba realizována či nikoliv. V této fázi již otázka nezní "zda", ale "jak". Účinná právní ochrana se proto musí soustředit na okamžik, kdy je o dané věci skutečně rozhodováno.*“ (blíže k tomu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 7 As 57/2007 – 98). V kasační stížnosti však již stěžovatel tvrdí pouze pochybení v proceduře a s tím související zásah do ptačí oblasti Českobudějovické rybníky, který může mít negativní dopad na některé druhy ptáků. Ohrožení ptáků žijících v předmětné ptačí oblasti ale nikterak neovlivňuje kvalitu jeho života. Jen stěžuje si lze představit dopad snížení ptačí populace v oblasti na jeho život či majetek. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasačními námitkami napadené pochybení odpůrce neznamená zkrácení práva stěžovatele na příznivé životní prostředí, respektive zásah do jeho práv ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. Tvrzený zásah do ptačí oblasti se totiž přímo netýká jeho vlastní právní sféry.

V již zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010 – 43, Nejvyšší správní soud rovněž řešil, jakým způsobem se může v obdobných případech veřejnost domáhat ochrany životního prostředí, když „*příroda není sama schopna se postavit na svou obranu proti lidské společnosti a brojít "lidskými" prostředky proti zásahům člověka*“. Z relevantních předpisů práva EU soud tehdy dovodil, že i v řízení o zrušení opatření obecné povahy je v takových případech ochrana přírody možná, avšak skrze tzv. dotčenou veřejnost, která je v našem právním řádu představována spolky (dříve občanská sdružení), jejímž hlavním cílem činnosti je ochrana životního prostředí. V daném případě je stěžovatelem fyzická osoba, která privilegované postavení dotčené veřejnosti nemá a není tudíž aktivně věcně legitimována k podání námitek směřujících k ochraně přírody a příznivého životního prostředí v případech, které se jí přímo nedotýkají. Vzhledem k tomu, že uplatněné kasační námitky souvisejí pouze s porušením procedurálních pravidel při vydávání ÚP, které se však dotýkají pouze právní sféry veřejnosti jako takové a nikoli přímo stěžovatele, nemohla by mít ani případná nezákonnost v proceduře přímý dopad do stěžovatelových práv.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je, až na výjimky, Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti a nemůže překročit meze, které stěžovatel kasačními námitkami vytyčil. Stěžovatel kasační stížnost pojal z hlediska ochrany ptačích druhů žijících v ptačí oblasti Českobudějovické rybníky a sám tak předurčil, jakou cestou se bude kasační přezkum ubírat. V cestě úspěchu stěžovateli však stojí uvedená podmínka dle § 101a odst. 1 s. ř. s., kterou posuzované kasační námitky nesplňují. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stejný charakter námitek uplatnil stěžovatel již ve správní žalobě a krajský soud námitky věcně vypořádal, ačkoli je měl ze shora uvedeného důvodu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Uvedené pochybení ale nemohlo mít žádný vliv na celkový výsledek, neboť kasační stížnost byla zamítnuta.

Jiné námitky dotýkající se přímo stěžovatelovy právní sféry nebyly kasační stížností uplatněny. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Odpůrce náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec

pokračování

vyplývající z jeho obvyklé činnosti, nevznikly. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, tak ty v řízení o kasační stížnosti nečinily žádné úkony, za které by jim náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti náležela. Podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V řízení o kasační stížnosti nebyla soudem osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu